

J. U. D.
D. HYACINTHI GIMMA;

*Barenfis, Civitatis Neap. Advoc. Extraordinarii: Ruscianensis
INCURIOSORUM Societatis Promotoris-Perpetui, &c.*

**DISSERTATIONUM
ACADEMICARUM
TOMUS PRIMUS,**

Qui duas exhibet Dissertationes,

Nempè

- I. DE HOMINIBUS FABULOSIS.
- II. DE FABULOSIS ANIMALIBUS,

In qua legitur

**DE FABULOSA GENERATIONE
VIVENTIUM;**

*Et Fabule in Philosophia-Experimentali: praesertim in Hominum, &
Animalium Historia Naturali introductae, non sine ratione, &
Observationibus refelluntur.*

NEAP: Ex Typographia Michaëlis Aloysii Mutio. 1714.
SUPERIORUM FACULTATE.

P A R S T E R T I A .
D E

F A B U L O S I S
Q U A D R U P E D I B U S .

Nimalia quaternis pedibus incedentia dicuntur Græcè *Tetrapoda* , latinè verò *Quadrupedia* , quæ tamen in *Solidipedia* , *Bifulca* , & *Digitata* , item & *Fera* & *Semifera* dividuntur . Sunt *Solidipedia* , quæ unguam unam habent solidam , & non bifurcatam , ut *Asinus* , *Equus* ; quæ verò pedes bifurcatos habent , binis nempe fissuris utrinque , *Bifulca* appellantur , quorum alia sunt *terrestria* , alia *aquatica* , alia *ruminant* , quæ deglutitum pabulum mox ad os regurgitans revolvunt , & alia *Cornigera* . *Bifulci quadrupedes* , & *digitati* , aut *Ovipari* sunt , aut *Vivipari* , & in *fera* , *semifera* , & *domestica animalia* solent partiri . Quoniam non integrum *Tractatum de Animalibus* , sed tantum *de Fabulosis* ago , *fabulosa quædam de nonnullis eorum scripta hic colligo* , & *primùm*

*De Quadrupedum Solidipedum
Fabulis .*

C A P . I .

INter *Solidipedes* *Asinum* numerant , *Elephantem* , *Equum* , & *Unicornum* . De *tribus ultimis aliqua scribam fabulosa* . *Elephantem* habere *crura sine nodis* , & *uno osse tantum solido* , & *inarticulato* , ita ut *flecti nequeat* , quemadmodum *quidam imperiti existimant* , *fabulosum est* ; ea namque *habet magna* , & *fortia* , & *genua flectit* , sicut cætera
H.h qua-

quadrupedia: quare Elephanti, ut refert Aloif. Cadamustus; qui classe in Æthiopiam, & ad Calicut navigavit, ut eos qui deferri volunt, suscipiant, genua submitunt, & deinde sese erigunt. Habent sanè planam, & duram pellem, crura sunt recta, & æqualiter rotunda, sicut columnæ, quandoque plena magnitudine hominis; licèt ambulando curvari non videantur: jacent humi, & falsum est, quod arboribus inhereant. Sic scribunt Matthiolus *lib. 2. cap. 50. ad Dioscor.* Parçus *lib. 24. cap. 22.* Jo: Bapt. Tavernier in *Itin. Indic. lib. 1. cap. 37.* Legrentius *par. 2. Itin. P. Vinc. Mar. à S. Cathar. in suis Itin. Ind. lib. 4. cap. 11.* qui in India Elephantos viderunt; & ego Neapoli Elephantem vidi gestientem à Circulatoribus circumferri. Plinii errorem manifestum deprehendi ait Matthiolus, afferentis marem quinquennem, feminam decennem penetrare, cum non coeant, neque gignant, nisi annum vigesimum agant, ut ait Arist. *lib. 6. hist. anim. cap. 27.* Non annis decem, ut vulgus, sed biennio utero gerunt, dixit idem Arist. & confirmat Solinus *cap. 38.* qui nec amplius, quàm semel, nec plures, quàm singulos gignere scribit: sed Parçus fatetur ab eis non attingi, nisi unam feminam, à qua etiam sedulo se abstinere, cum gravidam esse cognoverint, & quamdiu femina utero gerant, scire non posse. Quod ad Religionem attinet, scripsit Plutarchus eos Diis preces fundere, se marina aqua lustrare, Solem orientem proboscide manuum loco in Cælum elata pio ritu, & magna observantia colere. Plinius addit illos pari cultu Lunam, & Stellas prosequi; memorant enim Arabum historiae nova Luna magnis agminibus Elephantes in flumina descendere, illic se aqua abluere, lustratos Lunam flexis genibus venerari, inde in sylvas se recipere seniore præeunte, & inde pro ætatis ratione sequentibus ceteris. Hæc fabulosa esse ait Garzias ab Horto, & Parçus, & si noctu ad Lunam, & mane ad Solem se obvertant, non adorantes id faciunt, sed quod ita poscente natura, & ducente, corpora sua tanto lumine gestire, & viscera, humoresque exortare sentiant. Mendacium item Plinii *lib. 8. cap. 1.* ait esse Garzias, eos timore suis affici, cum sæpe in eorum stabula suis ingredientur, & in Sylvas Malabaricas suis cum Elephantibus comitentur.

Non est autem hic omittendum, quod Elephantibus ossa,

ossa, & dentes fuerunt sæpe credita Gigantum; sic Gigantum dentes pro Elephantum dentibus. Fuisse quidem in Sicilia Gigantes, jam retuli in *Dissertat. 1. de Homin. Fabul. par. 2. cap. 5.* & plura cumulavit exempla, & authoritates eruditissimus Socius, & amicus D. Antoninus Mongitore Panormitanus (cui Siculæ Literæ multum debent, ob editam nobilissimam *Scriptorum Bibliothecam*, & alia opera non injucunda) in *Observ. & Addition. ad Siciliam Inventricem* Vincentii de Auria J. C. Panorm. & Socii eximii. Distinguit dentes Gigantum ab illis Elephantum; ita ossa mineralia, seu potius ex terra coagulata, quæ figuram ossium habent; solida tamen, & sine cavitate ad medullam retinendam, & in Crypta prope Panormum observata à Kircheto, ut refert in *Mund. Subter. lib. 8. cap. 4.* & exquirat Ernestus Tentzelius in *Epist. de Sceletto Elephantino Tonna effosso.*

Unicornis, vel Monoceros, animal dicitur equo simile, unguibus fixis, cornu tamen procerum in fronte gerens: at multi dubitant, an unquam fuerit in rerum natura, cum vix sit, qui eum viderit, locus, ubi sit ignoratur, & de ejus descriptione dissentiunt Authores. Scribit Ludovic. Romanus dari quædam animalia, quæ cornu gerant in media fronte, in Onager Indicus, Vaccæ quædam in Zeila Urbe Æthiopiæ, Camphur animal amphibium in Insulis Moluccis, aves quædam in Æthiopia, & quidam pisces; sed Monocerotem dari, vel non contendunt. Ælianus eum describit, & reperiri ait in intimis regionibus Indiæ Orientalis: Nicolaus Venetus eum collocat in extremis Asiæ partibus in Provincia Macina: Marcus Polus in Regno Basinae, alii aliter. Quoad corpus dissentiunt etiam; nam Plinius facit eum equo similem magnitudine, capite cervi, pedibus Elephanti, cauda apri, uno cornu nigro in media fronte duorum cubitorum. Munsterus aliter eundem describit, & aliter etiam Cardanus: alii dicunt esse procerum, alii pusillum. Non conveniunt de ejus natura; nam quidam dicunt esse perpetuo ferum, alii arte posse circumari: alii eum connumerant inter feras, & quod tempore coitus mansuescat, & quod in sinu virginis puellæ, in quem caput ponat, soporatus capiatur. Recentiores, qui in diversa loca peragrarunt, nunquam fuisse visum fatentur; ideoque pro fabuloso animali habetur. Quamplurimi non aliud esse

animal dixerunt, quàm Rhinocerotem, qui tamen non in media fronte, sed in nare cornu ferat: ita sentiunt Æneas Sylvius *de Asia*, Garzias ab Horto, Andreas Baccius, alique: alii Bovem Indiæ dicunt esse, alii aliter, quare certum est esse figmenta, quæ de Unicornu antiquorum scribuntur. Matthiolus scribit Munsterum non aliud Unicornu vidisse, quàm pictum. Parçus prorsus fabulosum esse pluribus defendit. Cornua tamen, quæ circumferuntur pro cornubus unicornium, duplicis sunt generis: alia terrestria, & fictitia, alia marina, & vera: dicunt ideo Moderni, ut scribit Bartholinus in *tract. de Unicorn.* quod reperiatur verum cornu marinum, piscis nempe, cujus ex anteriore capitis parte, seu fronte super os magnum frustum ossium eminet, sæpius aliquot ulnarum longitudine; unde non tantum cornu, quàm dens putatur. Est ideo marinus fructus, & oritur ex Cetibus, & Balænis magnis in Insulis Grutlandiæ, sive sponte deponatur, sive ex impetuoso incurso cum illo in saxa frangatur, & ibi copiosè reperitur, & ad nos defertur. Videndus ideo Bartholinus *l.c.* & in *hist. anat.* Vvormius in *Museo*, Thulpius in *Observ.* & alii. Feruntur etiam cornua Rhinocerotis, aut teste P. Vincen. Maria à S. Cathar. cornua Bovis montani frequentis in Regno Basiman; sed Boves illi duo habent cornua, sicut nostri. Venduntur etiam sæpe pro unicornu cornua fossilia ab Agyrtis, ut ait Libavius *de Bitumin. lib. 8. cap. 17.* Sæpe enim, inquit, succus quidam propriæ est naturæ, qui in terra subtili, argillolique existere solet, & forma cornu, vel dentis, vel ossium coalescit; & eodem modo fieri opinatur ostracitas, & peccines fossiles, & chernitas Plinii ebori similes, ollas quoque fossiles, & alia plurima, quæ sunt ossi lapides, dicta à Neandro, & cornua etiam, aut cornibus similes lapides vulgò Monocerotum, & solent frequenter in Germania reperiri: & putat etiam fieri ex bitumine. Nec desunt fraudes Agyrtarum in hujusmodi cornibus effingendis. Præterea nullam in cornu Monocerotis agnoscunt recentiores melioris notæ, vel eandem saltem, quam cornubus Cervi tribuunt; idem inter Veteres Medicos probavit fusius Parçus, etsi plures vires contra venena, aliosque morbos describantur ab Authoribus, quos refert Andreas Baccius in *lib. de Unicorn.* Concludendum igitur est, fabulosum esse Monocerotem, & cornua,

quæ

quæ feruntur, aut fictitia, aut aliorum esse animalium, & loca Scripturæ Sacræ sunt intelligenda de Rhinocerote, & de hoc legendus est Deusingius in *tract. de Unicornu.*

Equas in Lusitania flante Favonio prægnantes fieri crediderunt: Plinius *lib. 8. cap. 42.* animale[m] spiritum eo vento flante Equas concipere dixit; idque partum fieri, & gigni perfectissimum, licet triennium vitæ non excedat, scripsit; & Solinus idem evenire in Cappadocia refert; & id confirmant Nierembergii *lib. 1. de Mirac. nat.* qui aliud refert exemplum, & alii: & ante ipsos Varro, Columella, Virgil. in *Georg.* Locum assignat Plinius in Lusitania circa Ulysioponem oppidum, & amnem Tagum. Hoc etiam refert Augustinus *lib. 1. de Civit. Dei c. 5.* aliique graves viri. Magna quidem fabula est, neque tantum de Equabus, sed de aliis animalibus idem scribunt; sic legitur apud Nicandrum, testudinem flantibus ventis concipere. Probat Aristoteles nullum dari partum per os, ut supra dictum est; sic non posse feminam sine mare concipere, nec ullum generari animal sine ovo, & femine satis probavi. Scribit Justinus *histor. lib. 44.* In Lusitanis juxta fluvium Tagum equas vento concipere multi Authores prodiderunt, quæ fabulæ ex equæ, & equarum fecunditate, & gregum multitudine natæ sunt; qui tanti in Gallæcia, & Lusitania, ac tam pernice visuntur, ut non immeritò ipso vento concepti videantur. Hæc Justinus. Dicit etiam poterit flante vento Equas concipere, iis nempe temporibus, in quibus venti Zephyri flare incipiunt: ita dicitur Cervos concipere post arcturi sidus: Sues à Favonio ad æquinoctium vernali, ursos hyemis initio: quibusdam enim animalibus statuta sunt tempora, & concipiendi, & pariendi; hinc orta est fabula, quod vento Equæ concipiant. Quod autem Equæ pullorum hippomanes voret, quod in multis utile sit, fabulosum esse ostendit Theophrastus in *lib. de Animal. quæ dicuntur invidere.* Ita dicunt Cervum, Stelionem, Vitulum marinum, Echinum, Lyncem, alia propter invidiam operari, ut suis locis inferius ostendam; non enim tanta sapientia animalibus ratione carentibus esse potest, quam frequenti meditatione adsequuntur homines. Vitulus marinus cum se captum videt, coagulum evomit timore turbatus; non quod sciat expeti, quia illud epilepticis auxilietur; sic de aliis, quæ invidentia creduntur.

Equum,

Equum, & hominem tantum canitiem habere ex animalibus ait Plinius *lib. 11* quod sumpsit ab Arist. *30. Hist. animal.* De equo negat Taffonus *lib. 5. quæst. 8.* afferitque alium Aristorelis locum afferentis *Señt. 11, Probl. 62.* Solum hominem fieri canum: & *lib. 3. cap. 12. hist. anim.* ipse Aristoteles ait, avium pennas quandoque fieri albas non senectute; sed frigore, aut aquis regionis. Sic quandoque etiam pueri fiunt cani aut ex infirmitate, aut ex corporis constitutione, aut ex regionis, vel stirpis proprietate; & plura tradit exempla idem Taffonus. Reverà tamen equos omnes in senectute albescere vult plus, minusve, juxta colorum varietatem mihi testatus est senex equiso, in equorum cognitione instructissimus, & id sæpe observari constanter affirmavit, & Taffonum falli.

De Bisulcis Quadrupedibus:

C A P. II.

INter Bisulca animalia sunt Bos, Ovis, Hircus, Cervus, Tarandus, Alces, Rhinoceros, Camelus, & Camelopardalis, de quibus aliqua fabulosa hic refero.

Tarandus dicitur à Solino *cap. 42.* animal apud Germanantes boum magnitudine bisulco vestigio, ramosis cornibus, capite cervino, ursino colore, & pariter villo profundo, & quod habitum metu vertat, & cum delitescat fieri affumilem cuiusque rei proximaverit, sive illa saxo alba sit, seu fructeto vixens, sive quam aliam præferat qualitatem. Ita facere ait in mari polypos, in terra chameleontes. Hæc Solinus à Plinio *lib. 8. cap. 34.* sumpsit, & Plinius à Theophrasto, qui in *lib. de animal. quæ colorem inmutant,* Tarandum descripserat, rarum esse animal dixerat etiam, & insolens, & raro conspici, apud Scythas, & Sarmatas nasci. Philo Judæus eadem habet, & facile latere animal propter mutationem coloris, & hac de causa potius, quam ob corporis fortitudinem difficile capi. Furlanus autem in *Annot. ad Theophrast.* ait nihil in historiis dictum esse de Tarando; sed in auditis tantum miraculis. Sed Ælianus *lib. 2. cap. 16.* Plinius, & alii à Theophrasto omnia transcripserunt, cujus verba Plinius transtulit.

Ari-

Antoreles loquitur fusè de Chamelconte; nihil tamen de hoc animali, quod fabulosum est dicendum, cum omnes dicant ex aliorum relatione, & utantur verbis *traditur, fertur, affirmant*. Capra tamen in Regno Malabarico, quam P. Vinc. Maria à S. Cathar. in *Itin. Indic. cap. 12. lib. 4. in fin.* opinatur esse Tarandum Scythicum constat ex eadem sua descriptione, aliud esse; ipsemet enim affirmat facillimè reperiri, & cicurari, equi, & non bovis habere similitudinem, & colorem non mutare; nec mirum est posse duo animalia in aliqua eorum parte assimilari; licet diversa sint. Numerat inter familiam Cervorum Tarandum Charletonus in *Onomast. Zoic.* & ait, quod sit familiaris Septentrionalibus, & quod sit ejus tergori tanta durities, ut thoraces ex eo faciant. Nihil aliud subdit; unde dicendum est ab allatis authoribus Tarandi notitiam sumpsisse.

Bovis, & Vervecis cornua prope Goam in India, si in terram decidant, radices mittere, & plantas fieri animatas, quæ non sine difficultate à terra evellantur, dixit Nierembergius, & alii; sic Petrus Borelli *Centur. 4. suar. Observ. scripsit Observ. 52. Cornua etiam vervecina, & bubula vidi, quæ radices in terra egerant, ut cornu plantabile Linscotthi*. Francisco Redi hanc esse fabulam scripsit Antonius Morera Canonicus Cathedr. Eccles. Goæ, & inventam ad significandam Orientalium mulierum libidinem, quæ si virorum capitibus cornua semel fixerint, ea continuo sciant sustinere. Similem dedit Regiæ Societati Angliæ responsionem Eques Filibertus Vernari in Baravia Residens in Majori Java.

Oves in Arabia caudam habere amplitudine trium cubitorum, quam ne deformetur, in proprio curru pastores adaptent; & alias caudam habere latitudine unius cubiti, fabulæ sunt Herodoti.

Cervorum ætatis annos dignosci posse ramorum numero, quòd singulis annis unum superaddant, vanum esse credere ait Matthiolus *lib. 2. ad Dioscor. cap. 52.* quippe cum longèvi admodum sint, si quotannis ramorum numerus augetur, profecto iis, qui ultra centum annos vixisse narrant Authores, cornua quercubus, & pinis majores fuissent. Theophrastus *lib. 1. cap. 1. de hist. plantar.* scribit Cervos quotannis cornua amittere; id confirmat Matthiolus; & Rhedius ait ea amitti

amitti mense Martio, & renovari post octo, vel decem dies; ita ut initio mensis Julii renovata videantur, & dura; & ramorum numerus varius est juxta ætatem, & ramorum diversitatem. Refutat Vossium negantem ea quotannis renovari, & probat impossibile esse, ut ramorum numerus crescat; etenim quando dura sunt, venæ, & arteriæ, quæ post cornua excurrebant, dum erant tenerrimæ, sufficienti carent sanguineo alimento, quo rami possint multiplicari. Matthiolus non contradicit Aristoteli, quod cornu sinistrum, ut fertur à nemine sit compertum, quoniam illud tanquam præditum quodam medicamento à Cervis occultetur, licet Plinius, & Albertus dextrum occultari dicant. Hanc quoque esse fabulam puto, quam ostendit Theophrastus esse, animalia invidere, ut dixi supra de Equabus.

Hircum permittere suæ capræ adulteria credunt nonnulli; & huic sententiæ favent carmina Catulli ad *Contubernales*, quæ omitto, quia obscena. Hanc hirci proprietatem fabulosam esse Pierius in *Hieroglyph.* credere videtur. Rhodiginus *lib. 12. cap. 58.* citat Ælianum referentem contrarium exemplum; nempe Chratis apud Sybarim pastorem ab hirco gregis duce æstro zelotypiæ agitato, dormientem fuisse interfectum, eique sinciput cornu illisum; eò quod capellam omnium formosissimam veneris incendio inibat, ac uti amicam gratè amplexabatur; quin etiam munuscula ei offerebat, pabulum scilicet lætius, & amœnium. Hoc etiam ex historiis Græcis advocasse Volaterranum, & Cælium ait Textor in *Officin.* Servius in *Eclog. 3. Virg.* ait non ferri æmulum in re veneria ab hirco, neque aliud animal coram se ineundo. Alex. Tassonus *lib. 10. quas. 34.* refert Pastores interrogasse, qui affirmarunt verum esse, quod hirci quandoque se lingunt, & quod hircus, in veneris actu à suo æmulo præventus, os aperiat, quasi propter risum; sed quod plerumque inter se cornibus contendant; unde purat communem sententiam ortum duxisse ab eo, quod vel una vice evenit, vel quod nunquam fit: sic Castorem sibi testes avellere credunt, & Aquilam pullos exponere ad solares radios, ut debiles rejiciat. Verè hircus veneris est; cætera fabulam sapiunt, & non modò hirci; sed etiam capræ cornibus certant.

Hirci sanguinem calidum, & recentem non sine magno

na-

naturæ miraculo affirmant Plinius, Albertus, aliique tanta vi pollere, ut vis Adamantis indomita, qua suarum partium integram contra ferri, ignisve injurias connexionem pertinaciter tuetur, ita afficiatur, ut tandem conniveat, & atteri patiatur; indeque seposito omni superbo, quo antea gloriabatur, fastu, malleis, & incudibus cedat, ut sese in minimas etiam partes frangi, mangonum usui permittat, qui iis postea fragmenta nullam duritiem non superant, ut ait Rueus de *Gemmis*. Sunt tamen, qui id pluries tentarunt nullo felici successu: & libet etiam hic referre verba Thom. Cornelii *Progymnas.* 1. ut ejus legatur sententia de sanguine hirci, & aliis nonnullis: sic enim scribit (Illud Epicharmi memoratum à Q. Cicerone tenendum, *Nervos, atq; artus esse Sapiaentia non temerè credere*. Per magni quidem interest naturæ phænomena perspicere, & eorum, quæ narrantur, fidem usu, ac periclitatione, si liceat, experiri, ne in errorem illorum rapiamur, qui tempus frustra conterunt in exquirenda ratione eorum, quæ non sunt. Cur allium obstet quominus Magnes ferrum ad se trahat. Quare hircinus sanguis adamantem frangat, atque comminuat. Quomodo Echenéis parvus pisciculus magnarum navium cursum remoretur. Quamobrem occisi sanguis ad intersectoris præsentiam e vulnere foris erumpat. Quid sit, cur Paracelsi unguentum faucios procul absentes ad sanitatem reducat. Multa istiusmodi commenta disputantur in Scholis, quæ quum plena sint inutilitatis, summæque levitatis, tamen quò longiùs removentur à vero, eò creduntur libentius, & jucundiore pruritu titillant aures auscultantium.)

Rhinocerotis cornu eximias habere virtutes contra venena, & morbos negat Reditus, aliique, ut dictum est de Unicornu.

Alcem Capris facit similem Ravisius Textor in *Officin.* figura, & pellibus, sed aliquanto majorem; crura scribit habere sine nodis, & articulis; propterea in somno adhærere stantes arboribus, quas ut capiant venatores, arbores ipsas pene totas amputare, ita ut facili impulsu valeant prosterni, & ita decidentibus illis cadere Alces, supinasque surgere non posse. Hæc Textor sumpsit à Plinio *lib. 8. cap. 15.* Sed Plinius Alcem commemorat; inde natam in Scandinavia Insula, nec unquam visam in hoc Orbe, multis tamen narratam scribit, Machlin

Alcen haud dissimilem illis ; & ea refert, quæ Textor Alcibus assignat de Cruribus sine nodis . Utrumque fabulosum puto ; his enim animalibus tribuerunt , quæ de Elephante dicuntur , quod nodis careat, ut dictum est supra .

Camelum genua flectere sponte , ut oneretur , quemadmodum credit vulgus ; inde onere justo sumpto sponte etiam erigi negat Legrentius *part. 2. Itin. in princ.* vidisse enim ait plures, qui nisi à suo domino facto signo non erigebantur , & esse onus ad arbitrium , quod plerumque non excedat libras 700. & quod majus ferrent ; sed erigi non possent, nec apti ad itinera redderentur . Contrarium scribit Jo: Bapt. Tavernier in *Itin. Turcic. part. 1. lib. 1. cap. 19.* & quod spontè suas faciant operationes Cameli ad eas assueti ; & plura de Camelorum educatione , & natura narrat .

Camelopardalis , vulgò *Giraffa* dicitur . Ex Camelo , & Panthera generari dicunt : hoc negat Gabriel Bremondus in *Itin. Ægyptiac. lib. 1. cap. 22.* eò quod mares , & feminae reperiuntur .

Satyri, si animalia essent , hic deberent reponi ob caprarum similitudinem , & pedes bifulcos . Fuit de iis sermo in *Dissertat. I. part. 3. cap. 2.* & 6. ubi non homines, neque animalia esse ostendi , hic tantum repeto verba Satyri, qui Antonio responsum dedit; nempe : *Mortalis ego sum, & unus ex accolis Eremiti, quos vario delusa errore gentilitas, Faunos, Satyrosque, & Incubos vocans colit. Legatione fungor gregis mei : precamur, ut pro nobis communem Deum deprecetis, quem pro Salute Mundi venisse cognovimus, & in universam terram exiit sonus ejus .* Hæc propriè referuntur à D. Hieronymo in *Vita Pauli Eremit.* quæ legitur initio *lib. 3. Epistolar.* relata enim in dicta *Dissertat. I. cap. 6.* eadem non sunt, licet eundem reddant sensum, quia non transcripseram à Divo Hieronymo , sed ab alio , qui propria verba relata non traderat . Ait Satyrus se legatione fungi gregis sui . Grex , ut ait *Valla lib. 2. cap. 24.* minorum est animalium congregatio , ut ovium, porcorum, caprarum. Quis autem loqui animalia affirmabit, nisi ea, quæ in Fabulis loquentia finxit Æsopus ? Merito dicendum est (ut in dicta *Dissertat. I.* probavi) Dæmonem Satyri formam sumpsisse; sicut etiam sumpserat formam Centauri, qui barbarum quid infrendens, & frangens potius verba, quam proloquens D. Antonio iter manu ostendit, & fuga ex
ocu-

